

“Han for opp i det høye og gav menneskene gaver.”



Rev. William Branham's personlige vitnesbyrd om hvordan gaven kom



Rev. William Marrion Branham

“Han for opp i det høye og gav menneskene gaver.”

Om hvordan denne helbredelsesgaven kom, kan jeg bare fortelle for dere om opplevelsen slik den kom til meg. Det er min oppriktige og ærlige tro, at gaver er forutbestemt av Gud. Det er mange som ikke tror på forutbestemmelse, men det er bevist ved skriftene at mange hendelser fra bibelen har vært guddommelig forutbestemt. For eksempel, Kristi fødsel var forutbestemt helt tilbake fra Edens hage av. Og omkring 712 år før Johannes Døperens komme, så og talte Jesaja om ham som røsten av en, som roper i ødemarken. Profeten Jeremias sa at før han var formet i sin mors liv, kjente Gud ham og ordinerte ham til profet over nasjoner. På grunn av dette, tror jeg at forutbestemmelsen er ansvarlig for denne gaven også: jeg hadde ingen religiøs bakgrunn. Mine foreldre var av ulike religioner, og på grunn av det, gikk jeg aldri i kirken.

Første gang jeg hadde noen ide om hva fremtiden ville bringe, var jeg omtrent i syv års alderen, hadde akkurat begynt på skolen i en landbruksbygd noen få miles nord for Jeffersonville, Indiana, hvor min far var privatsjåfør for en velstående familie. Jeg har alltid elsket å fiske og jakte... selv min omvendelse tok ikke det ut av meg. . . og denne sene september ettermiddagen hadde noen av guttene gått ned til fiskerike dammen for å fiske, mens jeg måtte bære vann for min far. Det er med sorg jeg forteller dere hva vannet skulle brukes til. Min far drakk veldig tett, og på dette aktuelle tidspunktet laget de whisky, så jeg måtte bære vann til brenneriet som ville være i gang den kvelden. Da jeg kom ned stien, satte jeg ned mine små sirups bøtter og la meg ned under et tre for å hvile en liten stund, mens jeg gråt fordi jeg ikke kunne fiske med de andre guttene. Mens jeg satt der ved treet,

hendte det noe som jeg aldri kan glemme. Tilsynelatende, der var lyden av vind som blåste gjennom løvet, men da jeg så opp, så jeg ikke noe løv i bevegelse og heller ikke noe tegn til vind. Jeg satt stille, skremt og undret meg på hvor lyden kom fra, da jeg hørte det igjen, så jeg tok opp mine bøtter og begynte å gå opp stien. Denne gangen kom det igjen, høyere enn før, og da jeg så tilbake for å se hva som hadde hendt, la jeg merke til omtrent halvveis opp i treet så det ut til å være en virvelvind, som talte ut disse ord med en hørbar stemme: "Aldri noensinne røyk, drikk, eller besmitte ditt legeme på noen måte, for det vil være en oppgave for deg å utføre når du blir eldre." Jeg ble så skremt at jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre. Hylende løp jeg til huset, og falt inn i armene til min mor, som trodde jeg hadde blitt bitt av en slange. Jeg fortalte henne at jeg bare var redd, så hun la meg i sengen og skulle til å hente en doktor, for hun trodde at jeg led av et nervøst sjokk. Nå venner, jeg er klar over at mange vil håne denne fortellingen, men jeg kan ikke være ansvarlig for hva andre sier. . . jeg er bare ansvarlig for min egen opplevelse. Det sier seg selv, jeg gikk aldri forbi det treet noe mer. Jeg tok en omvei ned på den andre siden av hagen for å unngå det, for jeg trodde det var en mann opp i det treet. Og jeg tror fremdeles det var en mann i treet. Det var Guds engel, og år senere møtte jeg ham ansikt til ansikt og snakket med ham.

Noen få uker senere lekte min bror og jeg med klinkekuler, da en underlig følelse kom over meg. Jeg sank ned ved et tre, og som i en transe så jeg et stort brospenn reise seg og krysse elven, og jeg så på mens et antall av mennesker falt ned i elven og druknet. Da jeg kom til meg selv, løp jeg og fortalte det til min mor, og igjen konkluderte hun med at jeg bare var et nervøst barn. Tjueto år senere ble Municipal bruene reist over Ohio elven, og det samme antall arbeidere druknet, da de falt fra bruene. Ser dere, disse ting kom ikke ved bønn eller et ønske, men var forutbestemt i Guds Guddommelige vilje.

Den neste hendelsen av denne karakter skjedde en dag mens jeg gikk til elven sammen med min far og en annen mann. De hadde tilbydd meg en drink med whisky, og fordi jeg ville vinne velvilje hos mannen slik at han ville la meg bruke båten sin, skulle jeg til å drikke. Men like så sikkert som jeg taler i dag, hørte jeg den lyden lik vind som blåser i løvbladene. Jeg så omkring, og så ingen løv eller tegn på noe vind, jeg satte flasken til leppene igjen, da hørte jeg den samme lyden, bare høyere. Frykten feiet over meg nå som tidligere; jeg slapp flasken og løp av sted, mens min egen pappa kalte meg for en pyse. Åh, som det såret! Senere, ble jeg kalt en pyse av min ungdoms venninne da jeg fortalte henne at jeg ikke røyket. Forarget over hennes hån, tok jeg sigaretten og skulle til å røyke den likevel; da ble jeg stanset av den velkjente lyden, det fikk meg til å kaste sigaretten ned og dra fra stedet gråtende fordi jeg ikke kunne være som andre unge mennesker, mens hånlige tilrop fra gjengen hørtes i mine ører. Dette er bare noen få av mange liknende ting som hendte gjennom hele livet. Det var alltid denne underlige følelsen som om noen stod i nærheten og forsøkte å si meg noe, og spesielt når jeg var alene. Ingen så ut til å forstå meg i det hele tatt. Guttene som jeg ville vært en del av, ville ikke ha noe med meg å gjøre fordi jeg ville verken røyke eller drikke, og alle jentene dro på dans, som jeg heller ikke kunne ta del i, så det virket som gjennom livet at jeg bare var et svart får, som ikke kjente noen som forstod meg, og ikke forstod jeg meg selv heller. Men jeg visste ikke på den tiden hva den store framtiden ville bringe, slik jeg nå vet.

Den neste viktige hendelsen som jeg husker, skjedde da jeg nærmet meg en alder av nitten år. Jeg spaserte gjennom tivoli området en kveld sammen med noen andre gutter, da en stemme ropte: "Hei, du! Kom hit!" Jeg så meg tilbake, og der var en ung dame som satt i et telt, en astrolog. Hun gjorde tegn til meg at jeg skulle komme bort til henne, og jeg trodde hun ville jeg skulle gjøre henne en tjeneste så jeg

imøtekom hennes ønske. Hun sa: “Si meg, vet du at du ble født under et tegn og det er en stjerne som følger deg? Du ble født med en gave.” Selvfølgelig, begynte guttene å erte meg for og ‘ha en gave’, så jeg forsøkte å komme unna det hele med en eller annen kommentar til damen, som fortalte meg at selv om jeg ble støtt av det hun sa, ville jeg en dag forstå hva hun mente. Jeg forsøkte å fortrenge dette langt bak i mitt sinn, arbeidet med forskjellige jobber, aldri tilfreds, flyttet fra den ene plassen til den andre, måtte lide over min kone og mitt barns død og mange andre sorger, som nesten var mer enn et menneskes hjerte kunne bære. Jeg søkte fred og tilfredsstillelse i alt tenkelig, men der er visst et rom omtrent ti tommer over det femte ribben i menneskekroppen som ikke fylles opp før Kristus kommer inn. Og i tillegg til mine egne bedrøvelser, var der alltid en følelse av noe som overskygget meg, som økte min elendighet. Til slutt fikk min kjærlighet til naturen meg til å ta et arbeid som skogsvokter for staten Indiana, noe som førte meg til ulike områder i staten.

En dag stod jeg på en overfylt buss på vei til Henryville i Indiana, og da jeg følte at noen så på meg, snudde jeg meg mot et par stålgrå øyne, som tilhørte en veldig pent utseende dame. Hun sa til meg: “Du er ensom, er du ikke?”

“Nei frue,” svarte jeg og fortsatte å se ut vinduet, mens jeg tenkte at hun ble tiltrekket av uniformen og bare ville prate.

Hun talte igjen: “Kanskje det er best at jeg forklarer meg. Jeg er en astrolog.”

“Nåvel,” tenkte jeg, “Jeg kan vel høre hva hun har å si.”

“Du tar dette virkelig ille opp, gjør du ikke?”

“Ja frue, det gjør jeg.”

“Du tror at jeg vil snakke til deg om religion, gjør du ikke?”

“Jeg vet ikke.”

“Du er religiøs, er du ikke?”

“Nei frue.”

“Kanskje jeg kunne fortelle noen om deg. Du er fra vest, er du ikke?” spurte hun meg.

“Nei frue.”

“Da ønsker du å reise vestover.”

“Åh vel, det er en annen sak. Jeg har alltid ønsket å reise vestover,” svarte jeg, tenkte at jeg ville la henne snakke videre, og sammenligne det med hva den andre astrologen hadde sagt.

“Årsaken til det er din fødsel,” fortsatte hun.

“Hva vet du om min fødsel?” spurte jeg nysgjerrig.

“Unge mann, hvis jeg forteller deg nøyaktig i hvilket øyeblikk du ble født, vil du da tro meg?”

“Nå ja, jeg er faktisk en fundamentalist, og hvis noen forteller meg sannheten, vil jeg tro det,” svarte jeg. Og det tror jeg fremdeles—hvis det er sant, er det sant.

Vel, ikke spør meg hvordan hun gjorde det, men hun fortalte meg nøyaktig det minuttet jeg ble født. Det var en ung sjømann som stod bak meg, og jeg spurte henne om hun kunne fortelle ham når han ble født. Hun sa hun ikke kunne, og uten å forstå dette, spurte jeg hvordan hun kunne fortelle meg og ikke ham. Hun sa det var fordi det var et tegn som fulgte meg. . . og mitt hjerte sank, for det brakte frem et friskt minne av hva andre hadde fortalt meg. Hun spurte om en astrolog noen gang hadde snakket med meg tidligere, og jeg løy for damen og sa nei.

“Vet du noe om Jesus Kristus?” spurte hun.

“Jeg vet at Han skulle være Guds sønn,” var omtrent alt jeg kunne si.

“Vet du noe om hvordan Han ble født? . . . Hva kom først for å tilbe Ham?”

“Tre vise menn, hvis jeg husker riktig.”

“Hva var det de fulgte?” fortsatte hun.

“En stjerne, tror jeg.”

“Det er riktig. Da må de ha vært astrologer, for de så på stjernene,” bekreftet hun. “Unge mann, jeg har talt med menn i det Hvite Hus. Jeg advarte på forhånd President Harding om hans gåtefulle død, og jeg har noe jeg må snakke med deg om. Du ble født under en bestemt stjerne for å være en person med en gave. Har ingen predikant noensinne fortalt deg det?”

“Jeg har ingenting å gjøre med predikanter,” svarte jeg.

“Hør da på meg! Da Jesus Kristus ble født, var det tre vise menn fra Østen som fulgte det som er kjent som en stjerne; men det var faktisk tre stjerner som møttes i Betlehem og da de kom sammen, ble de til den ene stjernen som hang over Kristus. På den tiden, sendte Gud den største Gaven som Han noensinne gav til verden, Sin enbårne Sønn. Da de vise menn dro avsted, skiltes disse tre stjernene seg og har aldri kommet sammen siden. Gud erklærer alltid Sine gjerninger i himmelen før Han erklærer dem på jorden, og disse vise menn så etter profeten Bileams profeti om at en stjerne ville komme ut fra Jakob,” hun fortsatte med å siterte mange skriftsteder som jeg ikke hadde kjennskap til, men jeg hørte spent på mens hun fortsatte. “Nå, disse stjernene har aldri kommet sammen igjen, men med noen års mellomrom krysses deres baner, og når dette skjer vises det som en hyllest til Jesu fødsel, ved at en annen gave blir sendt tilbake til jorden. Og da du ble født, kryssets disse stjernene seg. Det var en stjerne som fulgte deg da du gikk på bussen i Jeffersonville. Jeg så stjernen over deg, og jeg forstår ikke hvorfor ingen andre har fortalt deg om dette før nå.”

Får at ingen skal misforstå skal jeg senere vise at praktiseringen av astrologi er imot skriften og i sannhet ikke noe for en kristen å leke med (Jesaja 47:13-14) og denne astrologens fremstilling av

kristus-stjernen er hennes forklaring, og er ikke funnet i skriftene. Men det er skriftmessig for til og med Satan å vitne om Guds gave, og det er årsaken til at jeg forteller disse samtaler.

Du kan tenke deg hvordan jeg følte meg da. Da jeg ankom bestemmelsesstedet, takket jeg damen og forlot bussen, men jeg kunne ikke komme vekk fra den underlige følelsen som hele tiden hang over meg, forårsaket meg til å være nervøs og skvetten, ulykkelig blant folk, likevel gruet jeg meg for å være alene, skremt hver gang vinden blåste. "Hva kunne alt dette bety?" Jeg spurte meg selv om og om igjen. En tid etter dette ble jeg omvendt og gav mitt liv til Kristus. (Jeg har skrevet en kort beskrivelse i en liten bok som heter "Jesus Kristus den Samme i går, i dag og for Evig.") Etter min omvendelse, som fant sted i et lite skur bak huset vårt, tilsluttet jeg meg en retning innen baptistkirken og ble en lokaleldste, ordinert av Dr. Roy Davis i Jeffersonville. Etter en vellykket teltmøte serie der, bygde de et tabernakel for meg, som fremdeles er å finne ved 8th og 10th Streets, kjent som Branham Tabernacle, og i en del år var jeg nokså fremgangsrik som forkynner, døpte flere tusen mennesker og fikk se mange omvendelser til den allmektige Guds ære. Allerede da hadde jeg fremgang i bønn for syke, selv om jeg ennå ikke visste hva alt dreide seg om, og mange ganger opplevde jeg visjoner og gåtefulle hendelser, som mange mennesker rundt i Jeffersonville kan bevitne. Det er spesielt en episode jeg kan nevne: Jeg var på et bestemt sted ved Ohio elven, og døpte et stort antall nyomvendte, iblant en stor folkemasse som hadde samlet seg ved elvebredden for å se på møtet. Det var en varm ettermiddag, og mens himmelen var som messing, kom en stor klar stjerne og hang over der jeg stod. Mange av dere vil huske å ha lest om det i avisene. Den har vist seg mange ganger siden. For en tid tilbake var jeg i en stor by og hadde en møteserie over tre kvelder, iblant flere hundre mennesker. Den første jeg ba for var et lite barn, med sine føtter svekket av polio, som gjorde at han måtte gå på sine tær. Som vanlig på

våre møter satt forsamlingen med hodene bøyd i ærefrykt, mens jeg hadde gutten i mine armer og ba for ham, da det så ut som et kraftig lys ble vendt mot meg. Jeg forundret meg over vaktmesterens uforskammethet ved å snu lyskasteren på meg, og da jeg undrende åpnet mine øyne, stod morgenstjernen framfor meg! Jeg slapp den lille gutten, eller så hoppet han ut av mine armer. . . jeg visste ikke hva som skjedde, for det virket som om hver nerve i kroppen min ble lammet. Idet han traff gulvet ble hans føtter normale, og for første gang i sitt liv gikk han normalt ned ifra plattformen. Forsamlingen var i ekstase; hans mor besvimte; en Nasareerjente som var en venn av barnet, spilte på pianoet, “Den store Lege,” og da hun så miraklet som ble utført ved vår kjære Herre Jesus, hoppet hun opp og sprang i vei ca femten fot fra pianoet med hendene opp, gråtende og ropende. . . og jeg vet det høres utrolig ut, men hundrevis kan bekrefte dette. . . det pianoet feilet ikke på en eneste tone, men fortsatte å spille sangen videre. Mange store ting skjedde. Over sju hundre mennesker gav sitt hjerte til Kristus den kvelden. Mange av dere folk som var der vil lese dette. . . Gud velsigne dere. Jeg prøver fremdeles å gjøre alt jeg kan for Kristus.

Nå en forklaring vedrørende et spørsmål som ofte blir stilt. Mange forkynnere har spurt meg: “Broder Branham, hva mener du om astrologi? Gjør du dette med astrologikraft, og hvis ikke, hvorfor gir du disse astrologer offentlig ære for at de har profetert disse ting?” Jeg kan bare si dette: fortell meg om et eneste sted i verden hvor syke blir helbredet av astrologikraft. Av alle stjernetydere, spåmenn, medium, etc. som verden har kjent, fortell meg om en som har åpnet de blindes øyne, fått den døde til å høre eller de stumme til å snakke. Det er kun en vei. . . gjennom Navnet Jesus Kristus og Hans utgytte blod på Golgata. Men det som er så underlig for meg, (i dager som har vært så vel som i dag) er følgende fakta: da Gaven lå i krybben, var prestene i templet og debatterte om hvorvidt det var en oppstandelse av de døde eller ikke, og på samme tid kom en gruppe vise menn langveisfra og gjenkjente Guds Gave til

jorden. Med sikkerhet, sier jeg at astrologi er av en annen makt, men til og med djevelen må vitne om Guds gave. La disse vise menn være hvem eller hva de enn var . . . De vitnet *virkelig* om Guds gave og kom for å tilbe Ham før prestene i templet gjorde det. Også når Paulus og Silas var i Filippi, og byens prester og forkynnere kalte dem for bedragere, og sendte dem i fengsel, ropte en viss liten spåkvinne ut til folket at disse menn var sendt av Gud for å vise dem frelsens vei. Er det ikke underlig at denne lille slavejenta, besatt av en ond ånd, gjenkjente Guds kraft i Paulus og Silas, når ikke en gang embetsmennene aksepterte dem. Var det ikke merkelig, i et annet tilfelle, da mange sa at Jesus var Beelsebub, ropte djevlene i en mann ut og sa de visste hvem Han var. . . djevelen vedkjente Hans Guddommelighet, og fariseerne sa Han var djevelen. Og slik er det i dag, at mange tviler og bråker med hverandre om sine læresetninger og teorier, og holder folket borte fra helbredelsesmøter, mens Guds guddommelige gave virker over hele jorden og mange av dem går glipp av det. Åh, prester! Jeg setter min lit til Gud at dere vil våkne opp. Ikke fordi jeg ble gjort til en bærer av denne gaven; jeg har ingenting å gjøre med at den kom . . . Gud sendte den. Da Israels barn var nede i Egypt og ropte etter en forløser, sendte Gud sin engel til Moses. Moses hadde ingenting å gjøre med det. . . det var Guds engel som gjorde gjerningene, utførte miraklene. Moses var bare et munnstykke for Guds engel; og det er alt jeg er i dag. . . bare et munnstykke for engelen.

Jeg må fortelle deg om engelen og da gaven kom. Jeg vil aldri glemme den dagen, 7. mai 1946. . . en meget vakker årstid i Indiana, hvor jeg fremdeles arbeidet som viltvokter. Jeg hadde kommet hjem til lunsj, og gikk akkurat rundt huset for å ta av meg geværet, da en veldig kjær venn av meg kom og spurte om jeg ville reise med ham til Madison den ettermiddagen. Jeg fortalte ham at det ikke var mulig da jeg måtte patruljere, og idet jeg gikk rundt huset under et lønnetre, virket det som om hele toppen av treet løsnet. Det var som noe kom ned gjennom det treet lik en mektig stormvind. . . jeg

sjanglet. . . de løp til meg. . . min kone kom fra huset, skremt, og spurte meg hva som var galt. Mens jeg prøvde å komme til meg selv, satte jeg meg ned og fortalte henne at etter alle disse underlige årene som jeg hadde blitt jaget av denne underlige følelsen, var nå tiden inne for å finne ut hva det hele dreide seg om, ellers så ville jeg aldri komme tilbake igjen. Krisen hadde kommet. Jeg sa adjø til henne og mitt barn, og formante henne at hvis jeg ikke kom tilbake innen noen få dager, skulle hun aldri lete etter meg. Og her, kjære leser, er den delen av denne gåtefulle opplevelsen, som har noe å gjøre med din helbredelse, så les grundig og under bønn. Den ettermiddagen dro jeg til et hemmelig sted for å be og lese min Bibel. Jeg kom i dyp bønn; det var som om hele min sjel ville bli revet i fra meg. Jeg gråt fremfor Gud. . . jeg la ansiktet mitt mot jorden. Jeg så opp til Gud og ropte: “Hvis du vil tilgi meg for måten jeg har gjort det på vil jeg prøve å gjøre det bedre. . . jeg er lei meg for at jeg i alle disse årene har forsømt å gjøre det arbeidet du ville jeg skulle gjøre. . . vil du tale til meg på noen måte, Gud? Hvis du ikke hjelper meg, kan jeg ikke fortsette.” Da utover i natten, omtrent ved den ellefte time, hadde jeg sluttet å be og jeg satt oppreist da jeg la merke til et lys som flimret i rommet. Da jeg trodde noen kom med en lommelykt, så jeg ut av vinduet, men der var ingen og da jeg så meg tilbake, bredde lyset seg utover gulvet, og ble bredere. Nå vet jeg at dette virker veldig underlig for dere, slik som det også var for meg, men husk, din helbredelse avhenger av om du tror det eller ikke, som du senere vil se. Mens lyset bredde seg ut, ble jeg selvfølgelig opprømt, og skremt ut av stolen, men idet jeg så opp, der hang den mektige stjernen. Likevel, hadde den ikke fem spisser lik en stjerne, men så mer ut som en ball av ild eller lys som skinte ned på gulvet. Akkurat da hørte jeg noen gå over gulvet, som skremte meg igjen, fordi jeg visste at ingen ville komme dit foruten meg selv. Nå kommende gjennom lyset, så jeg føttene til en mann gå mot meg, like naturlig som du ville gå mot meg. Han viste seg å være en mann som i menneskelig vekt,

ville veid omtrent to hundre pund, kledd i en hvit kjortel, hadde et glatt ansikt, uten skjegg, men med mørkt hår ned til sine skuldre, heller mørkhudet, med et meget behagelig ansikt, og da han kom nærmere fanget hans øyne mine, og han så hvor redd jeg var, begynte han og tale: "Frykt ikke! Jeg er sendt fra den Allmektige Guds nærvær for å fortelle deg at ditt uvanlige liv og din misforståtte måte å være på, har vært for å vise at Gud har sendt deg for å ta med en guddommelig helbredelsesgave til verdens folk. OM DU VIL VÆRE OPPRIKTIG OG KAN FÅ FOLKET TIL Å TRO DEG, SKAL INGENTING STÅ IMOT DIN BØNN, IKKE ENGANG KREFT." Ord kan ikke uttrykke hvordan jeg følte det. Han fortalte meg mange ting som jeg ikke har plass til å skrive ned her. Han fortalte meg hvordan jeg ville være i stand til å oppdage sykdommer ved vibrering på min hånd. Han dro avsted, men jeg har sett ham mange ganger siden da. Han har vist seg for meg, kanskje en eller to ganger innenfor en seks måneders periode og har talt med meg. Noen få ganger har han vist seg synlig i andres nærvær. Jeg vet ikke hvem han er, jeg vet bare at han er Guds sendebud til meg.

Det sier seg selv, jeg begynte å be for syke mennesker. Jeg påstår ikke å ta doktorens plass. . .Jeg tror Gud plasserer doktorer her for å hjelpe naturen, men de er bare mennesker. . .Gud er allmektig. De mektige hendelser som har funnet sted i løpet av disse tjue-en måneder er for utallige til noensinne å bli skrevet ned, men Gud har stadfestet engelens ord gang på gang. Døve, stumme, blinde, alle slags lidelser har blitt helbredet, og tusenvis av vitnesbyrd er dokumentert til dags dato. Jeg har ingen kraft i meg selv til å gjøre dette. . .Jeg er et hjelpeløst menneske inntil jeg kjenner Hans nærvær. Mange mennesker som har vært på disse møter, vet at deres sykdommer og synder har blitt fortalt dem rett fra plattformen. Kjære leser, vær snill og ikke misforstå min fattige, udannede måte å forsøke og formidle alt dette til deg. Jeg forteller dette så du kan få en klarere forståelse av hvordan du kan dra nytte

av Guds gave. Han fortalte meg å være oppriktig og få folket til å tro og det er hva jeg forsøker å gjøre. Husk, vi stiller aldri spørsmål ved Guds evne; vi vet at Han kan gjøre alle ting, men problemet er å få det ene menneske til å tro på det andre. Gud har alltid noe eller noen til å arbeide gjennom, og jeg er bare et instrument brukt av Ham. Ingen dødelig kan selv ta ære for å utførte et mirakel, og jeg er bare en dødelig. Jeg vet ikke hvor mye lenger Gud vil tillate meg å gjøre dette, men ved Hans nåde, akter jeg og tjene Ham så godt jeg kan ved å tjene Hans folk så lenge som Han lar meg leve.

Til slutt, til dere som søker helbredelse i disse møter. La meg legge igjen disse to regler som du må følge, for at du skal få det som du forventer av Gud.

1. Du må tro dette vitnesbyrd som jeg har fortalt deg, og at denne Helbredelsesgaven, gitt av Herren Jesus Kristus, er et redskap som Gud har tilveiebrakt for din helbredelse.

2. Lov å leve for Gud av hele ditt hjerte resten av ditt liv.

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 Espoo, Finland

NORWEGIAN

©2011 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org